

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

8 ABRIL 2020 - DIMECRES SANT / A - NÚM. 19

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Is 50, 4-9

No he amagat la cara
davant les ofenses

· Salm responsorial
Sl 68

R. Senyor, vós que
estimeu tant, escolteu-me
en aquesta hora propícia

· Vers abans de l'evangeli
Salve, Rei nostre; només vós
us heu compadit de nosaltres

· Evangeli

Mt 26, 14-25

El Fill de l'home fa el camí
que les Escripures havien
predit d'ell, però ai
de l'home que el traïx



SANTORAL

Sant Dionís
Sant Joan d'Organyà
Santa Macària
Santa Júlia Billiart

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Manuel i Teresa Ribas Alsina

- Agraïment:

Als periodistes,
repartidors i quiosquers

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, ahir ens deixava un dels grans mestres de l'Espiritualitat, el Prof. Juan Martín Velasco, catedràtic de la Universitat Pontifícia de Salamanca i rector del Seminari de Madrid. Era un home místic, que ens va fer una bonica formació sobre el testimoni als missioners que marxàvem. Ens deia: «Cal que siguem persones que donem testimoni de la nostra fe. L'eficàcia del testimoni es troba en el fet que posant la pròpia vida com a garantia de la fidelitat a Jesús, es posa davant dels altres el reconeixement que, per a nosaltres, Déu està al centre de tot. D'aquesta manera, el testimoni no transmet la fe, sinó que reflecteix l'absolut de Déu, transparenta la Presència d'Aquell que ha transformat la nostra vida. I fent-ho, el testimoni convida a la fe». No ho trobeu il·luminador? El que ens deia amb aquestes paraules era que la fe no s'imposarà per grans paraules, sinó que la fe convidarà pel testimoni dels cristians. Ens estava dient que l'home contemporani escoltarà amb més de gust aquells que donen testimoni que aquells que ensenyen. Gràcies, Martín Velasco. A tu et vam escoltar com a mestre perquè, abans, havies estat testimoni.

I amb aquestes paraules us convido, avui, a viure la celebració de la reconciliació en temps de confinament a partir d'un bonic text que ens van enviar de la traducció d'un bisbat italià. Es el que hauríem fet a la parròquia en comunitat; fem-ho avui cadascú en la intimitat o en família.

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Mt 26, 14-25)

En aquell temps, un dels dotze, l'anomenat Judes Iscariot, se'n anà a trobar els grans sacerdots i els digué: «Estic disposat a entregar-vos Jesús. Què em voleu donar?» Ells li pagaren trenta monedes de plata, i des d'aleshores buscaven una ocasió per entregar-lo.

El primer dia dels Àzims, els deixebles preguntaren a Jesús: «On voleu que us preparem el sopar per menjar l'anyell pasqual?» Ell respongué: «Aneu a la ciutat, a casa de tal, i digueu-li: El mestre diu: El meu moment s'acosta; faré el sopar pasqual amb els meus deixebles a casa teva». Els deixebles compliren el que Jesús els havia manat i prepararen el sopar pasqual.

COMENTARI

Avui m'agradaria fer dues reflexions. La primera és que els evangelis continuen posant el dit a l'ull a Judes Iscariot i la seva traïció, destacant el preu que les autoritats jueves havien posat a Jesús: «trenta monedes de plata». Que trist! Posar preu a la vida d'algú. I això, que sembla evident que molts de nosaltres no ho fariem mai de la vida, resulta que no és tan clar a la nostra societat. Ho estem vivint aquests dies, quan alguns polítics, sobretot americans i anglesos, han dit: «Hem de prioritzar l'economia abans que les vides humanes...», o el que han dit uns científics francesos: «Haurem de provar les vacunes a l'Àfrica, perquè hi ha menys controls sanitaris...». Déu n'hi do! Quan prioritzeu el teu benestar a la vida de l'altre, quan ets capaç de posar un preu al teu germà, aleshores has començat el camí de Judes.

En segon terme, vull destacar que l'evangeli diu que van anar a celebrar l'últim sopar a "casa de tal". No en sabem el nom. Aquell home o dona que va deixar la seva casa a Jesús per a la primera eucaristia, va quedar en l'anonimat. Ho trobo genial. En un món on tothom busca fer-se un nom, on tothom vol que se sàpiga el que fa, que tothom busca el reconeixement públic, resulta que aquells que van fer possible una de les escenes més boniques de la humanitat, han quedat en l'anonimat. Per què no recuperem també nosaltres aquesta senzillesa? Que la teva mà dreta no sàpiga que fa l'esquerra. O sigui, fem les coses no pel que els altres diran o pensaran de nosaltres, sinó que fem-les, senzillament, perquè el nostre cor no ens deixava fer una altra cosa. Fem-les, senzillament, perquè Jesús ens ho demana.